

1) FN's ret til at tage kollektive skridt for at imødegå aggression.

2) Gennemførelse af frie valg i Nord- og Sydkorea under overvågelse af FN for at skabe et forenet, uafhængigt og demokratisk Korea.

Repræsentanter for de østeuropæiske lande krævede forhandlinger optaget på lige fod mellem Syd- og Nordkorea som et første skridt henimod en genforening, ligesom repræsentanter for en række afrikanske og asiatiske stater gav udtryk for den opfattelse, at der må finde en tilnærmelse sted mellem de to dele af Korea, for at spørgsmålet om genforeningen kan komme ud af det dødvande, hvori det befinder sig.

En række lande (hvoriblandt Frankrig, Grækenland, Storbritannien, Tyrkiet og USA) fremlagde et resolutionsforslag, der i det væsentlige svarer til det af 11. plenarforsamling vedtagne, idet plenarforsamlingen

1) bekræfter, at FN's mål er ad fredelig vej at opnå oprettelsen af et forenet, uafhængigt og demokratisk Korea under en repræsentativ regeringsform og den fulde virkeliggørelse af international fred og sikkerhed i området,

2) anbefaler, at bestræbelserne for at nå disse mål fortsættes,

3) anmoder vedkommende kommunistiske myndigheder om at acceptere FN's mål-sætning med henblik på at opnå en ordening i Korea baseret på de fundamentale principper for en genforening, som blev formuleret af de nationer, som på FN's vegne deltog i konferencen i Genève i 1954, og bekræftet af plenarforsamlingen,

4) anmoder FN-kommissionen om at fortsætte sit arbejde i overensstemmelse med de relevante resolutioner vedtaget af plenarforsamlingen,

5) anmoder generalsekretæren om at sætte Koreaspørgsmålet på dagsordenen for 13. plenarforsamling.

Resolutionsforslaget blev vedtaget af udvalget med 53 stemmer (deriblandt Danmark, Norge, Sverige og Island), 9 stemmer imod (de østeuropæiske lande) og 15 blanke stemmer (en række afrikanske og asiatiske lande samt Finland og Jugoslavien).

Resolutionen blev bekræftet i plenarforsamlingen den 29. november 1957 med 54 stemmer for, 9 imod (de østeuropæiske

lande) og 16 blanke stemmer (deriblandt en række afrikanske og asiatiske lande samt Finland og Jugoslavien).

4. Cypern.

(Dagsordenens punkt 58).

Debatten i 1. udvalg indledtes af den britiske delegerede, minister *Allan Noble*, der opfordrede til at søge spørgsmålet løst ved tresidede forhandlinger mellem Grækenland, Storbritannien og Tyrkiet. Han udtalte som sin overbevisning, at der bestod en mulighed for ved et kompromis mellem parterne at etablere en form for selvstyre for Cypern, og han udelukkede ikke, at der herefter kunne gives den cypriotiske befolkning adgang til at udøve selvbestemmelsesret.

Den græske udenrigsminister udtalte skuffelse over den britiske regerings holdning. Grækenland kunne ikke gå med til tresidede forhandlinger, da dette ville være ensbetydende med, at det tyrkiske mindretal på Cypern ville komme til at bestemme over det græske flertals skæbne. FN burde anerkende en løsning på Cyperspørgsmålet, hvorved der gaves den lokale befolkning adgang til at udøve retten til selvbestemmelse.

Den tyrkiske delegerede fremhævede i sit indlæg bl. a., at grunden til, at der endnu ikke var fundet nogen løsning på striden, skyldtes, at den græske regering ensidigt forsøgte at gennemtvinge Cypers sammenlutning med Grækenland.

Fra græsk side forelagdes et resolutionsforslag, i hvilket der udtaltes ønsket om, at der blev givet befolkningen på Cypern lejlighed til at træffe bestemmelse om sin egen fremtid ved anvendelse af retten til selvbestemmelse. Fra såvel britisk som tyrkisk side udtaltes det, at forslaget ikke kunne accepteres, fordi dette ikke nævnte, at der burde optages forhandlinger mellem parterne, ligesom forslaget anbefalede en bestemt løsning i striden, nemlig selvbestemmelsesretten, hvis anvendelse på Cypern ville være vanskelig på grund af befolkningens sammensætning.

Med henblik på en kompromisløsning forelagde Canada, Chile, Danmark og Norge et ændringsforslag til det græske resolutionsforslag. I de fire landes forslag udtryktes ønsket om, at yderligere forhandlinger og